

למען הקהילה. מתנדבי עמו'ת
תת "קאמבק" | צילום: אריה סטן

קאמבק לחיים

האסיר המשוחרר הברא שבעי משה (שם בדוי) החל ללמוד תוכנה ולשקם את חייו, והכל בזכות עמותת "קאמבק". המאמנת האישית ורד סרור, המתנדבת בעמותה, וסייעה למשה, מסבירה את אחד מסודות ההצלחה: "פשוט לא התעסקתי בעבר שלו בכלל; התחלתי איתו בהווה ובעתיד". חוזרים לחברה

יעקב סטרודק-דהן

אחת הסטיגמות שהכי קשה להתגבר עליהן היא זו של האסיר המשוחרר. רר, בינינו, מי היה מעסיק או מתעסק עם אדם שישב מאחורי סורג וברז, במיוחד אם הגיע לכלא לאחר ביצוע עבירות קשות, כמו סחר בסמים. כדי להתגבר על המשוכה הגבוהה הזאת, לפחות במקרים נבחרים של אסירים משוחררים שהוכיחו רצינות וכוונה לשקם את חייהם, מפעילה עמותת "קאמבק" (מייסודה של אווה שורץ

ובניהולו של מתן הלוי) מתנדבות המקיימות מפגשים מיוחדים עם האסירים, במטרה להחזירם למסלול תעסוקתי ראוי.

משה (שם בדוי) הוא אחד האסירים, שטופל באחרונה, בעמותה באמצעות המאמנת האישית ורד סרור. במאר שבע: "הייתי בבית סוהר, ויצאתי לשליש. הייתי סך הכל 10 חודשים על סחר בסמים. עשיתי טיפול גמילה מסמים לא קשים. אחרי שיצאתי מהשליש, הציעו לי מהעמותה קואצ'רית בהתנדבות והח-

לטתי ללכת על זה, אמרתי שאני לא אשולל כמו כל פעם, ושאנסה משהו חדש. ורד שינתה לי הרבה את קו המחשבה. כבר בתהליך לק"ת התחלתי לחפש את עצמי, ולנסות לראות האם באמת אני הולך להחיל במקצוע נורמלי. כבר בתחילת התהליך, התחלתי לחפש מלא אופציות שהתחלתי להריץ. ועכשיו אני לומד בקורס בודקי תוכנה שזו ההתחלה של כניסה לעולם ההיי-טק".

**האם הגעת לזה בזכות ורד או בד
כות זה שאתה רצינית? מה יותר?**

"אין ספק שהיה גם רצון שלי, אבל
זו בעיקר העבודה של ורד. היא לא
אמרה לי: 'לך ותעשה'. ורד היא
אישה מאוד נעימה ולרוב איתה,
מאוד כיף לרוב איתה. אחת מניש
נפתח לבד, ואחיה מניש ממש בטוח
בזה. היא מאוד קשובה. עם השיחות
שלנו, הגעתי למצב שאני מניח שאני
צריך לעשות שינוי בחיים, ושזה לא
פיתרון שאמתי. במצב הנוכחי שלי.
כשניו הלימודים הם למשך חצי
שנה, ונראה אין משתלבים. אתה
מתחיל אחרי אובדנה חודשים לה?
שתלב בחברה היי טק. החתלתי
את הקורס לא מזמן, זה הלך טוב.
התעסקה שלי לא בהכרח תהיה כאן
באזור הנגב; זה יכול להיות גם במר
כו, אבל אם זה למען המטרה, אז אין
בעיה לעבור לשם".

**והתנתקת מכל הדברים הלא טובים
שהיו לך?**

"מה זה התנתקתי? זה חלק חברה,
חלק זה מהקורסים. שוב, בסופו של
דבר, זו בחירה של הבן אדם. גם אם
תהיה רחוק, גם אם תהיה קרוב, זו
בסופו של דבר הבחירה שלך אם לה
תעסק בזה או לא. אני פשוט מתגבר
על זה".

זו מלחמה יומיומית.

"אפשר להגיד, כן, תשמע, אני יכול
להגיד לך שאני לא מתחרט לרגע,
כי בסופו של דבר, הבאתי את האוכל
שלי, ואני לא מתיביש בזה. לא גנבתי
לאף אחד, ולא הזקתי לאף אחד".

"אנחנו פשוט מרוויחים פה"

ורד סרוור מספרת על "קאמבק":
"העמותה מקדמת שיקום של אסירי
רים שהשתחררו מהכלא, כדי לא
לחזור למעגל הפשע. זו עמותה
שמחפדת קטט תעסוקתי, ופוחתת
לדחות גם לדברים שהיו רק בגדר
של חלומות לאותם אסירים. אנחנו
עובדים עם רש"א (הרשות לשיקום
האסיר). זה לגמרי משלים את פעמי
לות הרשות, ונותן אפילו אקסטרות,
נאמר, מה שאני עושה זה סוג של
אקסטרות, כי זה אימון אישי, שבו אני
חנן מכוונים גם לקטע תעסוקתי. אני
מכוונת גם לתחום האישי, כמנטורית
רגילה. אז זה משהו שמתחלק תמיד
בכל מסגרת לשני הנושאים האלה.
וכן, אני מנסה להביא את האסיר
למשהו שהוא אפילו פעם חלם עליו,
מהכלא, כאילו לעורר דברים שהיו,

יותר לשרת על הדברים שהוא חזק
בהם ולעשות אותם".

**עד כמה שיתוף הפעולה עם האסיר
המשוחרר חשוב, במיוחד למי שנכח
וזה כבר בעברו בניסיונות שיקום?**

"הרצון הוא מאוד חשוב, זו ההחלטה
לה. אני יכולה להגיד שלא כל אחד
מתאים לעמותה. הם פשוט בוחרים
למי לעזור; אנחנו צריכים לראות
אנשים שהם וציניים, שגם מרחינים
המטרתם הם כן נמצאים באיזה סוג
של מסע, הרי, אחרי שהם משתח
רוים, יש להם מחויבות לרשות.
אנחנו פשוט סוג של עוד לגלגל כזה.
כשניו ברור שזה צריך להיות הרצון
שלו קודם, ואנחנו צריכים לראות
שהוא בן אדם רציני וכן לראות בו
דברים שהוא כן רוצה להתקדם. מי

בוטי. אני נותנת מהזמן שלי בחינם.
אני סיימת בחינוך המיוחד, ובין חמש
לשש שנים אני מתעסקת ביומיום
בעולם האימון. עם כל מיני התמי
חות: אימון ילדים ונוער וקשב ורי
כוח. ומה שכן עוד לי יותר בפעילות
בעמותה זה נושא הקשב והריכוז,
כי הוא ואמרו שלפי המחקרים ל-75
אחוזים מהאסירים יש בעיית קשב
וריכוז. אז הוא נאמר שההתמחויות
שלי סגרו איזה סוג של מעגל כזה,
וכן יש הרבה כלים שם שטוורים לי.
ואני גם מעבירה לאסירים את זה.
אני בבוקר עובדת בעמותה. האימון
הוא יותר לנשמה שלי, הוא נגיד ככה.
ואני שמחה להחזיר לעולם מה שגם
אני קיבלתי".

כמה שנים את בעניין עם העמותה?

ורד סרוור. "לא לשבור את הכלים" | צילום: באדיבות ורד סרוור

"אני כבר כמעט שנה שם. אני כבר
מאמנת את הבחור השני, קיבלתי
כבר עוד בחור (אחרי משה). וזהו,
אני ממש שמחה להיות שם ושיש
מקום כזה. זה לא פשוט, גם בקטע

שבדוק את הרצינות של המועמדים
לעבודה איתנו היא הרשות לשיקום
האסיר. יש שיתוף פעולה בינינו, כי
הרי זו פשוט מתנה גמורה, גם מה
שאני עושה, לגמרי בקטע ההתנד-

חי לעשות ככה, אבל עשיתי ככה. אמרתי שאפו. זה לוח את הכלים, איך אני באותה סיטואציה מתמודד. ומה אני זוכר ומה אני רוצה לא לזכור, וזאת להגיע לשם שוב פעם, כי זה לא מקום טוב והם יודעים שזה לא מקום טוב."

יש לו סדרי עדיפויות של מה עדיף, מה חשוב ומה לא חשוב ומה אני רוצה עכשיו. וראיתי את זה תוך כדי התהליך. פעם הוא אמר לי: 'רוד, יש לי שתי דילמות, או שאני משלם חובות או שאני מחליף רכב. או קיי, אז מה מביא לך יותר שקט? ואז אני

הקהילתי וגם בקטע החברתי, אנחנו פשוט מרוויחים פה. אנגב, הענתי לעמותה בדרך לא דרך, שזה די היה מצחיק; כשש בבוקר, אני חמידי רואה שיעורים פרטיים באחד הע"ר וצאים בטלויזיה, ובאחד השיעורים האלה הייתה מרב מיכאל, שדיבר רה על העמותה הזאת, ואז אמרתי, וואלה, בא לי להתנדב. עשיתי 'גוגל', וככה הגעתי למתן מנהל' העמותה, ממש פשוט. זה, יוזמה מברוכה אני חושבת, גם מבחינה חברתית, גם מבחינה תעסוקתית, גם בשביל הקהילה. אלה שהגיעו אליי, אני בלב שלם מאמינה בהם, באמת. אני גם רואה וגם אומרת להם: 'אני סומכת עליכם, אני מאמינה בכם', כי אתה באמת רואה את הרצון. וזה יפה לראות את זה. אז נתניה, וזה חלק מההווה שלי, התניה הזאת בלי מטרת רווח. אני מאמינה שמה שאתה נותן לעולם, בסוף זה גם חוזר אליך."

ספרי על העבודה עם משה?

"קודם כל, הוא בחור צעיר, ובהתחלה הוא עשה לי סוג של חמלה כזאת; אפילו ראיתי בו סוג של ילד משהו שעוד לי זה שפשוט לא הת' עסקתי בעבר שלו בכלל; התחלתי איתו בהווה ובעתיד למרות שמי בחינת המודל שלי, מה שלמדתי בהארד קור, אתה חייב תמיד להס' תכל על העבר, בשביל להגיע להווה ולעתיד, אבל פה העבר קצת תוקע. איך הוא אמר לי באחד המפגשים: 'אני יודע שיש מעליי ענן' כאלו אני סוג של מסונן חברתי. אז אתה אומר בוא נעזוב את זה. מה שהיה היה. אתה חייב לתת לו את התקווה הזאת שמעכשיו והלאה ובהווה, זה מה שייקח אותו קדימה. אני יכולה להגיד שאלה אנשים שהם בחורים שהם גם מאוד עצמאיים; יש להם דריה, יש להם מכונית. באמת אני שים שהם כן רוצים ללכת עם הצעד הזה קדימה. הם כן צריכים מישוה שיתן להם את היד, אפילו להראות להם עם יד ועם פנס, בוא נגיד ככה."

עובדת קודש. אווה שוורץ ומתן הלוי

עד כמה במפגשים המטופל מדבר? לרוב הוא מדבר. זה לא כמו פסיכולוג שהוא טיפולי יותר, אלא אימון. אני מאמינה שבעמותה יש גם טיפול פסיכולוגי, אבל אני מקשיבה ומכוננת. עם ההקשבה יש לי גם כלים שכבר נתתי לו. וזו לא הקשבה פאסיבית, זו הקשבה שהיא אקטיבית, כי מה אני עושה עם ההקשבה הזאת? זה לשאול את השאלות הנכונות, ומה יעזור לי ומה לא יעזור לי, ואיזה משימות אני נותנת לו, כי אני רוצה לראות גם עשייה; אני לא רוצה להגיד דברים, ואו קיי יצאתי מהחדר, ועשיתי ריסט, לא, לא לא. זה לא עובד ככה. המפגשים מאוד עק' ביום, פעם בשבוע לשך כשעה. אני יכולה להגיד שאפילו השתפל' למשה האופי מבחינת האימפול' סיביות, שפעם הוא היה עושה דב' רים, או קיי בא לי לעשות, אז אני עושה, בלי לעצור לחשוב. ועכשיו

אדחה את הסיפוק על הרכב, אני מעדיף לשלם חובות, כי זה יביא לי יותר שקט. זה סדרי עדיפויות, שתוך כדי אתה רואה שמתפתחים. גם כשהוא מביא לך סיפורים, אז אתה יודע לכוון אותו. ברור שמה שהוא יעשה בסוף, זה שלי".
עד כמה השיחות איתו ליוו אותך אתך, ולקחת את העבודה הביתית, כמו שאומרים?
 "אתה חייב לקחת איתך את זה הביתית, לא ברמה האישיה, אלא ברמה של מה יהיה במפגש הבא, אבל אני כן יודעת להתנתק מזה, לגמרי. תראה, בתוך התהליך, אתה הרי בן אדם שכן אתה צריך להיות אמפטי וכן מכיל. וגם אם איזה יום אחד הוא הודיע על אי הגעה למפגש במקום 36 שעות לפני 24 שעות לפני, אז כן צריך לקבל את הדברים בסבלנות, בסובלנות, ולהביא את המטרה הסופית; זה מאוד חשוב, לא לשבור את הכלים."

"לשאל את השאלות הנכונות"

משה אומר שזו מלחמה יומיומית, לא לחזור לדפוסי העבר...
 "כן, זו מלחמה קיומית, אבל אני יכולה להגיד שאחרי המפגש הביעי שלנו, הוא מביא לי סיפור שרק קרה לו. הוא אמר לי: 'רוד, עצרתי; יול'